

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Orationibus iaculatoriis Libri IV. Ascetici, Seu ad exercitationem spectantes

Balinghem, Antoine de

Antverpiae, 1618

Cap. II. Christi Domini seu præcepto, seu consilio hisce orationibus
iaculatoriis fieri satis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51085](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51085)

sicuti cōmuni sermone tritum est, vt semper id quempia facere dicamus, in quod magno animi studio incumbit, vt quoad eius fieri potest, nullā illius prætermittat occasionem. Quis enim si in viri cuiuspiam litteris dediti incidat mentionem, non eum verè asserat optimis artibus studere semper? De equitandi studioso, equitare semper? de ludi amante, ludere semper? tum quòd ea ipsa ceteris antepōnant, tum quòd ijs sese, quoties id quidem licet, lubenter applicent, & exercent. Atque hæc grauiissimi auctores.

CAPVT II.

Christi Domini seu præcepto, seu consilio hisce orationibus iaculatoriis fieri satis.

CVM nostra intersit plurimum oratione mētem exercere atque recreare, Christi que de ea præceptis obsequi, non alia sanè mihi quidem occurrit ratio id perficiendi, quàm hisce frequentibus, ijsque breuibus ad Deum aspirationibus: quod quidem sic explico. Ea est humanę naturæ conditio, vt mētis actionibus diu insistere nequeat, neque diuinarum rerum contemplationi, cōmentationique continenter operam dare: cuius ea ferè est ratio, quòd mentis operationes in
hac

hac quidem vita, absque corporis corporea-
rumque facultatum & instrumentorum ad-
miniculo non perficiantur: quæ quidē, vsus
assiduitate fatigantur, flaccescunt, sensimq;
consumuntur. Et quamquam (vt scitē Caie-
tanus) in hisce actionibus quiescat corpus,
neque loco moueatur, quod cōtra fit in me-
chanicis, nihilominus fatigatur vehemēter,
tum continenter mentis attētionē, cui ipsum
etiam adminiculatur, tum multa vitalium
spirituum consumptione.

In 2. 2.
q. 18. ar.
8.

His accedit ipsius corporis grauitas, cuius
pondere prægrauata mens, dum sursum ni-
titur, statim ad infima impetu quodam dei-
citur: corpus enim quod corrumpitur ag-
grauat animam (vt rectē monet Sapiens) &
deprimit terrena cogitatio sensum multa co-
gitantem. Quod præclarē Gregorius quo-
dam loco, vbi simul explanat quemadmodū
inter se dissideant actiua vita & contempla-
tiua, quod etiam in rem præsentem facit: in
actiua, inquit, sine defectu mens figitur, à cō-
templatiua autem, infirmitatis suæ pondere
victa lassatur: illa quippe tantò firmitus du-
rat, quantò ad vicina se erga vtilitatem pro-
ximi dilatat. Hæc tanto celerius labitur, quā-
tò & carnis claustra transgrediens super se-
metipsam ire conatur. Illa per plana se diri-
git, & idcirco pedem operis robustius figit.
Hæc autem quò super se alta appetit, ad se
cò

Sap. 9.
15.

Lib. 10.
moral.
c. 19.

cap. 1.

eò citiùs fessa descendit. Quod bene ac breuiter Ezechiel insinuat, cum eorum quæ uiderat motus animalium narrat, dicens: & animalia ibant & reuertebantur: quia electorum mentes per hoc, quòd diu persistere minimè in contemplatione sufficiunt, sese iterum ad operationem fundunt, ut in his quæ sibi iuxta sunt, se exercendo refoucant, & super se rursus surgere contemplando conualescant.] Probat deinceps hac uicissitudine actionis & contemplationis non detrahi oranti stabilitatem, & constantiam optimèque illi aptari illud Iob in cuius explanatione tum versabatur: *Et eris stabilis & non timebis.* Quod neque à proposito abhorret.

cap. 2.

Sed dum, (inquit) hæc eadem contemplatio more debito per temporum interualla repetitur (quod hisce nostris orationibus iaculatorijs haberi satis per se patet) indeficienter procul dubio & in eius soliditate persistitur: quia etsi infirmitatis suæ pondere superata mens deficit: hanc tamen iterum continuis conatibus reparata comprehendit. Nec stabilitatem suam in ea perdidisse dicenda est, à qua etsi semper deficit, hanc & cum perdidit semper inquit.]

Maneat itaque summo esse opus mentis nisi, conatuque ad diutiùs orando perseuerandum, animumque ab externis rebus auocandum: quem quidem conatum, in paucis-
simis

simis reperire licet, quandoquidem mortales, sui plus æquo amantes quæcumque naturæ violentiâ perficiuntur, ea acerbè ode- rint. Atque eam ob causam suadent Sancti Patres, vt orandi aliqua fiat intermissio. Vnus instar omnium sit idem Gregorius. Quia diu mens, inquit, stare in contempla- tione non valet, sed omne quod de æternitate per speculum & in ænigmate conspicit, quasi furtim hoc, & per transitum videt, ipsa sua infirmitate ab immensitate tantæ celsitudinis animus repulsus, in seipso relabitur: Et necesse est, vt ad actiuam redeat, seque ipsum continuè in vsu bonæ operationis exerceat, vt cum mens surgere ad contempla- tione cælestia non valet, quæque potest bona agere non recuset.] Hæc Gregorius. quibus subdit, virtutum actionibus sese aptiorem ad orandum referre mentem, quod etiam de iaculatoriis accipe: sicque fit (eius sunt verba) vt ipsis suis bonis actibus ad superiora rursus in cõtemplationem surgat & amoris pastum de pabulo contemplatæ veritatis accipiat. In qua quia diu se tenere ipsa corruptionis infirmitas non potest, ad bona rursus opera rediens, suauitatis Dei memoriâ pascitur, & foris piis actibus, intus verò sanctis desiderijs nutritur.]

Hom. 5.
in E-
zech.

Cum igitur non possit mens longiores orando trahere moras, tum ob corporis, ca-
pitif.

R

pitif.

pitifque imbecillitatem, tum ob irruentia
 continenter phantasmata, quæ attentionem
 distrahunt aliò, animumque in mille partes
 diuidunt, atque nihilominus ex Christi præ-
 ceptione crebrò immò semper orationi infi-
 stendum; conficitur sanè non aliam super-
 esse rationem, eius rei perficiendæ quàm ad-
 hibitis frequentibus ad Deum aspirationi-
 bus: qui enim creberrimus est in orando, li-
 cet perbreuis, hic sanè communi hominum
 more probè dicitur semper orare: quemad-
 modum etiam qui quauis horâ, atque adeò
 frequentius esitaret, verè diceretur semper
 edere; non item is qui iterum atque iterum
 in singulos dies multum cibi sumeret. Ita ne-
 que is semper orare dicendus est, qui vnâ aut
 alterâ oratione licet productiore contentus,
 reliquum diem totum, ita humanis externis-
 que dat negotijs, vt ea frequentibus iacula-
 torijs non interrumpat, ac quasi condiat ani-
 metque.

Concludam istud caput hoc monito. Cu-
 randum in primis Ascetæ ne ab orationibus
 iaculatorijs illico mentem cogitationemque
 ita referat ad humana, vt iis sese penitus im-
 mergat: sed perpetuò quasi alterum animæ
 oculum in cælestia teneat defixum, vt hoc
 faciliùs rursus quando opus erit, & licebit,
 considerationem erigat ad Deum: sed præ-
 stat audire S. Gregorium idipsum grauissi-
 mis

mis hisce verbis præscribentem: Electa, in ^{In c. 1.}
 quit, anima cum infirmitate grauante à Dei ^{1. Reg.}
 contemplatione repellitur, vt redire in ean-
 dem visionis altitudinem valeat, debet ha-
 bere constructa ædificia munitionis quate-
 nus ad semetipsam relapsa in alto se teneat,
 vnde iterum ad eandem intimæ claritatis al-
 titudinem cõsurgat. Quod & sub typo Hie-
 rusalem electæ animæ per Prophetam dici-
 tur. Sta in excelso, & vide iucunditatem quæ
 veniet tibi à Deo tuo. quasi dicat. Etsi mane-
 re iugiter in Dei contemplatione non pores, ^{Baruch.}
 ne vique ad ima deponaris, vt ab altis cu- ^{4. 36.}
 stodiæ tuæ turribus, ad eam contemplan-
 dum sine difficultate conscendere, quem de-
 sideras, possis.

Deinde reditum illam Elcanæ cum Anna
 coniuge in ciuitatem suam Ramatha morali
 sensu ita explicat. In Ramatha quidem ciui-
 tatem suam reuertitur anima, si cùm à diui-
 na maiestatis visione repellitur in sanctorum
 Angelorum contemplatione retinetur. Sed
 cum de ista subtiliori natura id est Angelica
 cogitare non præualet, si ad beatos martyres
 vel electos alios, qui iam æternitate recepti
 sunt, meditando recurrit (quia de perfecta
 eorum gloria cogitat) nimirum tunc in sua
 ciuitate recipitur, qui morari in sublimibus
 prohibetur.] Hactenus Gregorius. Quæ e-
 dem præceptiones vsui esse possunt longio-

ribus etiam orationibus, quas dū quispiam vel ob importunē se ingerētia phantasmata, aut corporeæ molis onus mentē deprimens nō valet producere, neque diutiùs in Deum, diuināq; eius perfectiones figere obtutum, seruiat tempori, seseq; ad faciliora transferat, ad Angelos adeat, eos appellet vt sibi sint præsidio, & quod de sanctis martyribus præscripsit magnus Gregorius idem factitet in cæteris sanctorum ordinibus & choris. Ita non exiguo fructu absque tædio, atque adeò summâ facilitate tibi effluet transigeturq; tempus orationi præstitutum.

CAPVT III.

Cur necesse est frequenter in hisce ad Deum aspirationibus ex Ambrosio Augustino & Cypriano.

CVM dictū sit diuino præcepto frequentandā orationē, idq; præstari maximè orationibus eiaculatoriis, earum deinceps necessitas & quidē ex sanctorū Patrū sensu explicāda, eaq; menti subijciēda, quæ nos merito ad eas crebrò vsurpādas mouere possint ac debeant. Qua de re ita quidē Ambrosius. Sicut nullum est momentū, quo homo nō vtatur vel fruatur, Dei bonitate & misericordiā, sic nullum debet esse momentum quo cum præsentē non habeat in memoria.]Me-
mini

Lib. de
dignita-
te con-
dit. hu-
mana
c. 2.